

indeholdt Fortrin fremfor den direkte almindelige Formuesbeskatning, som den højtærede Finansminister nu foreslaar.

Et Hovedpunkt ved hele denne Skatte-sags Gennemførelse er selvfølgelig Størrelsen af den Skat, der skal udskrives paa Formue og Indkomst. Der er fra Landstingets Side gjort Tilbud om at udskrive omtrent 5 Mill. Kr. paa Formue og Indkomst. Dette var et ret anseligt Beløb, thi det maa erindres, at Formue- og Indkomstskatten er en ny, byrdefuld Skat, som absolut ingen anden ønsker end dem, der ikke skulle betale den. Den er byrdefuld, fordi den henvender sig direkte til Personerne; der skal opspares, lægges Penge hen for at kunne betale, naar Rode-mesteren kommer. Det er en Skat, man ikke holder meget af, og som man nødvendig vil have forøget og udvidet, saaledes som det her foreslaas fra Regeringens Side. Det blev, som jeg bemærkede, allerede i forrige Samling foreslaaet fra Landstingets Side, at man skulde gaa ind paa at lægge omtrent 5 Mill. paa denne Beskatningsmaade efter Kildebeskatningssystemet. Og der var megen god Grund til netop at vælge dette Beløb, fordi man samtidig vilde lægge 5 Mill. Kr. paa Ejendomsskylden. Det, der har været Grundlaget for alle Forhandlinger om denne Del af Skatte-reformen i adskillige Aar, har aldeles ikke været at skaffe Statskassen en eneste Øres Indtægt som Enderesultat. Naar man staar ved Indførelsen af en fuldstændig ny Beskatning som Formue- og Indkomstskatten, er det jo i og for sig sørgeligt, at der ikke derved skal tilføres Statskassen ny, væsentlige Indtægter. Det er jo imidlertid slet ikke Meningen i dette Øjeblik; man gennemfører en hel ny Skatte-reform, uden at den som Enderesultat skal bringe Staten nogen direkte Indtægt. Derimod skal den bidrage til, at der paa andre Omraader kan gives Afkald paa Skat, Statskassen faar til syvende og sidst ikke noget deraf. Jeg maa tilstaa, at jeg altid har været imod den Maade at benytte en saadan Skatteform paa, at man i Virkeligheden ikke tilfører Statskassen en eneste Øre. Naar man er gaaet saa vidt, som man i mange Samlinger er gaaet, at sige, at, trods at det ikke er Staten, der faar Pengene, ville vi alligevel gøre det, ville dog alle de, der hidtil ikke have været beskattede af Indkomst- og Formueskatten til Staten, uden at kny, uden at gøre Vanskeligheder, uden at mukke gaa ind derpaa og stemme for det. Man vil gøre det, men hvorfor? For at lette Skattebyrden

for andre og gøre det saa broderligt, at man tager Halvdelen af deres Skat. Forholdet er jo det, at naar man foreslaar en Ejendomsskyld af 1,2 pro mille Værdi, som indbringer henved 5 Millioner, er det omtrent at tage Halvdelen af Skatten fra Besidderne af faste Ejendomme, jeg tillader mig at sige fra Agrarerne — vi ere jo alle Agrarer mere eller mindre — det er særlig for deres Skyld, de faste Ejendomsbesidderes Skyld, Købstæderne skulle slet ikke have nogen Fordel deraf. Det, de skulde kunne spare derved, at Ejendomsskylden er lavere end Bygningsafgiften, skulle de slet ikke have, idet Landstinget lige fra første Færd har sagt: Nej, der er ingen Grund til at give dem det, det skal gaa til Kommunerne. Det blev sagt straks, da Forslaget kom frem i Fjor. Det, at man har delt lige, og i Virkeligheden har delt saa broderligt som muligt, forekommer mig at være et Standpunkt, som det er værd at fastholde og at paaskønne, og det forekommer mig, at det maa paaskønnes, at vi ere gaaede saa vidt, som vi ere gaaede. De direkte Skatter ere, som den højtærede Finansminister oplyste, noget større end 2 Gange 5 Mill., 10,600,000 Kr. Godt, sagde man, de 600,000 Kr. kvittere vi uden videre — det er den første Fordel for Ejendomsbesidderne, særlig for dem paa Landet —, og af Resten af de 10 Mill. tage vi den anden Halvdel. Der er dernæst den vigtige Grund til at blive staaende ved de 5 Mill. Kr., at Forslaget derom gennem ikke mindre end 3 Rigsdagssamlinger, i hvilke disse Sager ere behandlede, er vedtaget af Folketinget. Folketinget har selv vedtaget de 5 Mill. Kr. for at lette Skatterne paa Ejendomsbesidderne, og vi her i Landstinget have sagt Ja dertil. Saa kom den parlamentariske Kommission og gjorde ganske umotiveret det Spring, som den højtærede Finansminister kaldte at „ud-dybe“, jeg vil kalde det at „forhøje“, alt-saa lige det modsatte af det, den ærede Finansminister mente, nemlig at forhøje Skatten fra omtrent 5 Mill. Kr. til rundelig $8\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg kan ikke se, at der har været nogen som helst Grund dertil. Jeg mener imidlertid, at vi nok kunne komme til Rette om det, naar vi ere enige i Principet, at vi skulde have en Del af de faste Ejendomsskatter bort og indføre denne Skat i Stedet for. — Maa jeg i Forbindelse hermed tilføje, at for mig og i alt Fald for Landstingets Flertal har det staaet som en ganske naturlig Ting, at man, naar man skulde gaa ind paa at indføre denne